

РЕШЕНИЕ

№ 3166

гр. София, 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3267** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 84, ал. 3, вр. чл. 75 от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалба от Д. В. К. – гражданин на Руската федерация, против издаденото от заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 3134/14.02.2023 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява и заедно със служебно назначения адвокат: поддържа жалбата и искането за отмяна на решението, като цяло; не ангажира нови доказателства, различни от съставляващите административната преписка. В жалбата са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение.

Ответникът – заместник председател на Държавна агенция за бежанците, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на оспореното решение. Представя актуална справка от 10.04.2023 г. за положението в Руската федерация.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, но е неоснователна. Жалбоподателят Д. В. К. - гражданин на Руската федерация е [дата на раждане] в [населено място], народност - руснак, семейно положение - неженен, религиозна принадлежност - атеист. Личните му данни са установени от представения паспорт. Процесната молба за предоставяне на закрила е подадена на 27.06.2022 г. Проведено е на 13.09.2022 г. интервю (протокол на л. 56 от делото), по време на което е заявил следното: на 06.01.2022 г. със самолет е пристигнал в А., където престоял пет месеца, като получил туристическа виза за България; от А. заминал за И. – Турция, където останал около месец, след което, с автобус пристигнал в [населено място]; не е подавал молба за закрила в друга държава; живял е в [населено място] – Русия; по професия е икономист, но последната му работа е като шофьор на такси, а преди това отглеждал и продавал домати; не е членувал в политическа партия и в паравоенни формирования, но е участвал в протести; три години бил следен и тероризиран от хора, за които предполага да са от официалните власти или криминално проявени; понеже четял в новините за случаи, при които такива хора подхвърлят наркотици стигнал до заключението, че за него е опасно да остане в Русия; причината да го преследват е, че пишел музика, чрез която изразявал протест; не знаел как сам да се популяризира, за да бъде забелязан, поради което пишел и спокойна, и агресивна музика, но не виждал резултат от труда си; по тази причина участвал в протести (не споменава конкретни такива); там, където отглеждал домати имало подхвърлена ябълка в хартия, на която пишело „ти ме ядосваш“, както и обезглавена детска играчка; бил веган и вероятно поради липса на Витамин В12 е имал агресивни прояви в текстовете на песните; през 2018 написал песен, в чиито припев имало текст, че Федералната служба за безопасност взривява и за която се похвалил на приятели; след тази песен започнали заплахите и оскърбленията към него, които престанали, след като спрял да пише песни; преди около 15 години бил задържан от охраната на магазин и от полицаи, за кражба на един шоколад, след което бил осъден на един ден задържане; търси закрила от РБ, защото не знае къде да отиде, след като е живял в А. и в Турция. Представил е: разпечатани от интернет-сайтове текстове с твърдения за подхвърлени на граждани от полицаи наркотици (л. 31-37 от делото); фото - снимка от мобилно приложение за повикване на такси; текст на песен.

В оспорваното решение заместник-председателят на ДАБ е обсъдил описаните по – горе твърдения на чужденеца, като приел, че молбата за закрила е неоснователна, тъй като молителят не обосновава необходимостта от предоставяне на международна закрила и не посочва причини за основателни опасения от преследване в държавата си на произход. Дискредитирана е доказателствената стойност на твърденията, съставляващи т. нар. „бежанска история“, като не са приети за основателни твърденията за опасения от преследване, поради писането на песни (текстове), съдържащи протестни фрази, понеже: търсещият закрила не е бил член на политически партии; твърденията за участие в протести също не са подкрепени с преки и/или косвени доказателства; не са предприемали каквито и да е действия срещу личността му; никога не е бил издирван, предупреждаван, задържан, арестуван, насилван, съден и осъждан в държавата си на произход. В решението са изложени и мотиви за липса на основания да бъде предоставен хуманитарен статут, отново предвид липсата на доказателства, които да подкрепят разказаната история за причините да напусне Русия. Ответникът е анализирал и информацията, съдържаща се в официалните справки, относно актуалната обстановка в Руската федерация, като е

приел (отчел), че: авторитарният президент на Русия доминира политическата система, заедно с мощни съюзници в службите за сигурност и бизнес сектора; конституционните поправки от 2020 г. формализират властта на президента над законодателната власт и позволяват на П. да запази президентския си пост до 2036 г., демонстрирайки способност да манипулира системата; през 2021 г. парламентът приел поредица от законопроекта, предназначени да увеличат политическата централизация, за сметка на регионалната автономия. Въз основа на тези факти е извел заключението, че макар в Русия да има проблеми с утвърждаване върховенството на закона и налагане на демократични порядки, страната не е в състояние на въоръжен конфликт, следователно не може да бъде прието, че само поради присъствието си на територията Д. В. К. ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахи и посегателства против личността му.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като споделя крайните изводи за липса на основания да бъде предоставена международна закрила приема, че оспорваното Решение № 3134/14.02.2023 г. на заместник - председателя на ДАБ е правилно.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея – чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Като недоказани Съдът преценява твърденията за: участие в протести; заплахи от неизвестни лица; създаване и разпространяване на песни (текстове на песни), съдържащи протестни фрази, насочени против официалната власт в Русия; опасения на Д. В. К., че може да бъде обект на репресии, поради такова негово поведение. Начинът на оценяване фактите и предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Според правилото на § 5, чл. 4, „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени следните условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба;

б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена“. Настоящият съдебен състав, в контекста на мотивите за оценяване доказателствената стойност на изложените от молителя твърдения приема за случая, че не са изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на чл. 4, § 5, б.б. „в“ и „д“. Макар жалбоподателят да е положил усилия за обосноваване на молбата за закрила, твърденията му са абстрактни, неконкретизирани и в много отношения нелогични. Тези твърдения правилно са преценени като недостоверни (недоказани), въпреки че съответстват на „известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации“ за политическата обстановка в Русия. Ноторно известните факти за авторитаризма на президента на РФ и за протестите срещу войната в У. са удобен повод за излагане твърдения за „преследване, основано на различно политическо мнение (см. чл. 8, ал. 1 ЗУБ), респ. за симпатизиране или за съпричастност (членство) към опозиционни групи. Такива твърдения обаче подлежат на доказване. В информацията, съдържаща се в официалните справки за Руската федерация има и твърдения за нарушаване/засягане на основни човешки права (статия от „Х. Р. У.“ през март 2022 г., че „протестиращите и журналистите, отразяващи протестите са изправени пред риск от хайки, произволно задържане и съмнителни криминални обвинения“), вкл. такива на ЛГБТ – лица. Чл. 9, § 1 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29 април, 2004 г. регламентира, че „актовете, считани за преследване, по смисъла на член 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)“. Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход. Няма основания да бъде прието, че от страна официалните власти в РФ се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите, изразяващи по един или друг начин недоволство от политиката на президента.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“. Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Хуманитарен статут (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) може да бъде предоставен на чужденец, който не отговаря на изискванията за

предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Изложените по – горе мотиви са релевантни и по отношение извода на ответника за липса на основания, на Д. В. К. да бъде предоставен хуманитарен статут. Съдът приема, че заместник – председателят на ДАБ обосновава е преценил да отхвърли молбата за закрила, вх. № РД 09-2093/27.06.2023 г., , тъй като по отношение на Д. В. К. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като изброените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. „в” от Директива 2004/83, вр. член 2, б. „д” от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Руската федерация.

Съдът не намира основания (арг. чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК) да отмени Решение № 3134/14.02.2023 г., тъй като приема, че то: изпълнява изискванията за форма (чл. 59, ал. 1 АПК); изводите му като цяло съответстват на материалноправните норми на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ; в административното производство са установени всички, релевантни за случая факти и обстоятелства.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Д. В. К. – гражданин на Руската федерация, против издаденото от заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 3134/14.02.2023 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: